

WYROK Z DNIA 5 CZERWCA 2012 R.

SNO 23/12

Przewodniczący: sędzia SN Dariusz Świecki (sprawozdawca).

Sędziowie SN: Dariusz Zawistowski, Katarzyna Gonera.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny z udziałem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego oraz protokolanta w sprawie sędziego w stanie spoczynku, obwinionego w postępowaniu dyscyplinarnym o popełnienie czynów określonych w art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.), po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 czerwca 2012 r. odwołania wniesionego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 16 lutego 2012 r., sygn. akt ASD (...)

1. **z m i e n i ł** zaskarżony **w y r o k** w punkcie 2 przez dodanie, że obwiniony popełnił przewinienie dyscyplinarne,
2. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części,
3. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. L.-K. kwotę siedemset trzydzieści osiem złotych za obronę przed Sądem Najwyższym.

U Z A S A D N I E N I E

Wyrokiem z dnia 16 lutego 2012 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny uznał obwinionego sędziego Sądu Rejonowego w stanie spoczynku za winnego tego, że jako pełniący obowiązki Przewodniczącego VII Wydziału Grodzkiego wymienionego Sądu od dnia 24 maja 2007 r. do dnia 30 czerwca 2009 r. dopuścił się opieszałości przez okresy od 6 do 17 miesięcy w nadaniu biegu 65 sprawom – z repertorium VII K o wymienionych numerach i na podstawie art. 109 § 5 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) odstąpił od wymierzenia kary.

Natomiast na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) umorzył postępowanie w zakresie zarzutu II dotyczącego tego, że w okresie od dnia 12 kwietnia do dnia 29 grudnia 2008 r. dopuścił się obrazy art. 423 § 1 k.p.k., polegającej na sporządzeniu motywów orzeczeń z oczywistym, rażącym i nieuzasadnionym przekroczeniem terminu ustawowego w wymienionych sprawach.

Odwołanie od tego wyroku wniósł Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego, zaskarżając go w całości na niekorzyść obwinionego i zarzucił:

1. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 2 i 4 k.p.k. rozstrzygnięciu zawartemu w pkt. 1 wyroku obrazę art. 7 k.p.k. mającą wpływ na jego treść – łagodność orzeczonej kary – polegającą na naruszeniu dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów poprzez wyciągnięcie nieprawidłowych wniosków ze zgromadzonego materiału dowodowego wskutek dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów – co skutkowało błędnym ustaleniem, że w działaniu obwinionego brak było złej woli i umyślności zaniedbania obowiązków, i w konsekwencji przyjęciem, że przypisane w pkt. I przewinienie jest przewinieniem mniejszej wagi określonym w art. 109 § 5 u.s.p. i odstąpieniem od wymierzenia kary,
2. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p., art. 438 pkt 1 k.p.k. i art. 108 § 2 u.s.p. rozstrzygnięciu zawartemu w pkt. 2 wyroku obrazę art. 108 § 2 u.s.p. polegającą na niezawarciu orzeczenia o popełnieniu przez obwinionego przewinienia zarzucanego w pkt. II wniosku.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 i wymierzenie obwinionemu za przypisane przewinienie kary określonej w art. 104 § 3 pkt 3 u.s.p., tj. zawieszenie waloryzacji uposażenia na okres 3 lat oraz o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. 2 przez uzupełnienie zawartego rozstrzygnięcia orzeczeniem, że obwiniony popełnił zarzucane w pkt. II przewinienie – i umorzenie postępowania w zakresie wymierzonej kary dyscyplinarnej.

Sąd Najwyższy, Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego jest zasadne tylko w zakresie zarzutu wskazanego w punkcie II. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny uznał obwinionego winnym popełnienia zarzucanego

mu czynu w pkt. 2 i na podstawie wskazanych przepisów umorzył postępowanie. Jednakże sentencja wyroku nie zawiera orzeczenia o popełnieniu przez obwinionego przewinienia dyscyplinarnego. Stanowi to naruszenie art. 108 § 2 u.s.p., co słusznie w odwołaniu zarzucił skarżący. Dlatego też w tym zakresie należało skorygować zaskarżony wyrok przez dodanie wymaganego przez ten przepis orzeczenia.

Natomiast nie mogło zostać uwzględnione odwołanie w zakresie czynu przypisanego w punkcie I zaskarżonego wyroku, albowiem zarzuty odwoławcze nie zostały prawidłowo postawione. Skarżący zarzucił naruszenie przepisów procesowych w postaci art. 7 k.p.k. oraz rażąco niewspółmierność rozstrzygnięcia o karze dyscyplinarnej, co miało wpływ na treść wydanego orzeczenia. Jednakże z uzasadnienia odwołania wynika, że skarżący kwestionuje ustalenia stanu faktycznego dotyczące rozstrzygnięcia o karze dyscyplinarnej przez pominięcie ujawnionych dowodów dotyczących bardzo długiego okresu beczynności w sprawach, dwukrotnego uprzedniego wyknięcia obwinionemu w trybie art. 37 § 4 u.s.p. i art. 40 § 1 u.s.p. uchybień w zakresie sprawności postępowania oraz dopuszczenia się oczywistej obrazy prawa, a także nie wzięcia pod uwagę treści opinii biegłych lekarzy psychiatrów co do rozpoznania u obwinionego szkodliwego nadużywania alkoholu. Rzeczywiście tych okoliczności Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny nie uwzględnił przy ocenie przewinienia dyscyplinarnego jako mniejszej wagi. Jest to więc błąd braku w zakresie ustaleń faktycznych. Jednakże w odwołaniu nie postawiono zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych mogących mieć wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p.). W konsekwencji w związku z kierunkiem zaskarżenia – na niekorzyść obwinionego – zgodnie z art. 434 § 1 zd. drugie k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. Sąd Najwyższy jako sąd odwoławczy jest związany podniesionymi zarzutami (uchybieniami), chyba że zachodzą podstawy do wyjścia poza granice zarzutów z urzędu. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje. Nie można bowiem uznać w świetle wskazanych przyczyn zaniedbań w pracy obwinionego, aby zaskarżony wyrok w tym zakresie uznać za rażąco niesprawiedliwy (art. 440 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p.).

Rozpoznając zaś sprawę w graniach podniesionych zarzutów należy stwierdzić, że wbrew zarzutom skarżącego, Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny nie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k., albowiem przeprowadzona ocena dowodów nie ma charakteru dowolnej. Sąd ten wskazał bowiem na podstawie jakich okoliczności doszedł do przekonania, że przewinienie dyscyplinarne jest mniejszej wagi. Przywołano głównie okoliczności zwią-

zane z osobą obwinionego w zakresie jego stanu psychicznego oraz warunków w jakich pracował, co rzutowało, zdaniem tego Sądu, na ocenę strony podmiotowej czynu, który nie miał charakteru umyślnego. Z tym stanowiskiem należy się zgodzić. Wskazane okoliczności wynikające z przeprowadzonych dowodów uzasadniały wyrażenie takiego poglądu. Tym samym nie można mówić o dowolności w ocenie dowodów. W aspekcie tych okoliczności rozstrzygnięcie co do kary nie nosi również cech rażącej niewspółmierności. Natomiast pozostawały jeszcze okoliczności dotyczące strony przedmiotowej czynu związane z okresami bezczynności oraz liczbą spraw, w których nastąpiła opieszałość w ich załatwieniu. Jednakże w tym zakresie, jak już powyżej wskazano, nie postawiono zarzutu dotyczącego ustaleń faktycznych przez pominięcie tych okoliczności. Tym samym w świetle art. 434 § 1 zd. drugie k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. pozostały one poza polem kontroli odwoławczej w ramach granic wyznaczonych przez skarżącego zarzutami odwoławczymi.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny orzekł, jak w wyroku.